

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi M. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn.
V S 64/23.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 17 kwietnia 2024 r.,

zażalenia M. J. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach
V Wydział Cywilny z dnia 11 grudnia 2023 r., sygn. akt V S 64/23,

- 1. odrzuca zażalenie;**
- 2. odrzuca wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego;**
- 3. oddala wniosek o zawieszenie postępowania.**

UZASADNIENIE

Pismem z 6 stycznia 2024 r. pełnomocnik M. J. (dalej: „skarżący”) przesłał
zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 grudnia 2023 r.
(V S 64/23) o odrzuceniu skargi na przewlekłość postępowania, żądając w nim
uchylenia wskazanego orzeczenia oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów
zastępstwa prawnego w niniejszym postępowaniu i kosztów skargi na naruszenie
prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w przypadku ich
poniesienia.

Niezależnie od powyższego, skarżący złożył wniosek o zawieszenie postępowania do czasu rozpoznania pytań prejudycjalnych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w postępowaniu pod sygn. akt C-302/23 skierowanych przez Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach w sprawie o sygn. akt VII GCo 439/23. Wniósł również o zwolnienie go z kosztów sądowych oraz o wyłączenie imiennie wskazanych sędziów Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że na postanowienie dotyczące przewlekłości postępowania zażalenie nie przysługuje (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05; postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 stycznia 2022 r., I NO 71/21; 1 września 2022 r., I NZ 13/22). Postępowanie prowadzone na podstawie przepisów ustawy o skardze na przewlekłość postępowania nie jest bowiem samodzielnym postępowaniem co do istoty sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 373 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Z uwagi na odrzucenie zażalenia, bezprzedmiotowe stało się rozpoznawanie wniosku skarżącego o zwolnienie z kosztów sądowych. Postępowanie w tym zakresie należało zatem umorzyć na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c.

Wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego podlegał odrzuceniu jako niedopuszczalny. Wniosek ten został bowiem złożony w treści zażalenia, a zatem jeszcze przed wyznaczeniem składu orzekającego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym. Podnieść należy, że w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r. (I NOZP 1/19), Sąd Najwyższy stwierdził, iż wniosek o wyłączenie sędziego niewyznaczonego do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalny, przy czym sędzia objęty takim wnioskiem o wyłączenie może zasiadać w składzie sądu rozpoznającego ten wniosek. Obecnie również art. 53¹ § 1 pkt 3 k.p.c. nakazuje uznać wniosek o wyłączenie sędziego niebędącego członkiem składu orzekającego za niedopuszczalny.

Wniosek o zawieszenie postępowania należało natomiast oddalić. Przedstawione bowiem Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zagadnienia prawne w sprawie o sygn. akt VII GCo 439/23 nie mają bezpośredniego związku z niniejszą sprawą, lecz dotyczą kwestii związanych z dopuszczalnością przyjęcia pisma procesowego wniesionego do sądu, a podpisanego podpisem elektronicznym, w sytuacji gdy przepisy krajowe państwa członkowskiego nie przewidują możliwości wnoszenia pism procesowych do sądu przy użyciu podpisu elektronicznego w inny sposób aniżeli za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

[SOP]

[ms]